

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/685/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220064
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212220064.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. mája 2014 č.k. 9C/541/2012-46, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa č.k. 9C/541/2012-69 zo dňa 18. septembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.
Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 9C/541/2012-69 zo dňa 18. septembra 2014 **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 125,- eur ako náhrady majetkovej škody a sumy 330,- eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Komárno v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. 8Er/718/2008. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania a podania návrhu na vydanie poverenia, ako aj ust. § 41 ods. 1, 2 písm. d) zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase do 31.5.2010 (ďalej len "Exekučný poriadok"), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase od 01.06.2010 do 31.05.2011, § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014. Vychádzal zo zisteného skutkového stavu, ktorým mal za preukázané, že exekučné konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8Er/718/2008 bolo začaté dňa 30.10.2008, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60, vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti povinnej C., E. s tým, že exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 12.08.2008, sp. zn. SR 08176/08, a predmetom exekúcie bolo vymoženie 16599,- Sk s príslušenstvom. Dňa 01.12.2008 bola Okresnému súdu Komárno (ďalej len exekučný súd) doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dňa 29.12.2008 exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor dňa 29.09.2010, podaním doručeným exekučnému súdu dňa 07.10.2010, vrátil poverenie tomuto súdu na vykonanie exekúcie, vzhľadom na to, že predmetné exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania a z týchto dôvodov bola exekúcia ukončená. Konštatoval, že navrhovateľ požaduje od odporcu náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur, a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330,- eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie

do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. V tejto súvislosti mal súd za preukázané, že potom čo bola exekučnému súdu dňa 01.12.2008 doručená súdnym exekútorom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd vydal dňa 29.12.2008 poverenie na vykonanie exekúcie. V danom prípade aj keď o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo exekučným súdom rozhodnuté nie v zákonnej 15 dňovej lehote, nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že bolo rozhodnuté s omeškaním o veci viac ako 200 dní. Bol toho názoru, že každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky nepovažuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Podľa názoru súdu v danom prípade nebol splnený predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. Naopak podľa názoru súdu exekučný súd postupoval v súlade s exekučným poriadkom a nesprávneho úradného postupu sa nedopustil. V tejto súvislosti podotkol, že exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ust. § 45 ods. 1, 2, zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014), aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom, pričom lehotu 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2, písm. d) Exekučného poriadku v znení do 01.06.2011 považoval za krátku na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej odporcom súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 01.12.2008, pričom exekučný súd vydal poverenie na začatie exekúcie dňa 12.01.2011, s tým, že exekúcia bola ukončená, nakoľko súdny exekútor dňa 07.10.2010 vrátil exekučnému súdu poverenie, lebo exekúcia bola ukončená vymožením pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania. Poukázal na to, že exekútor prevzal poverenie súdu na vykonanie exekúcie dňa 14.01.2009, a preto navrhovateľ ako oprávnený mohol už od 14.01.2011, resp. 15.01.2011, vedieť o tom, že exekúcia vo veci bola začatá a tým aj o prípadnej škode a jej orientačnom rozsahu, ktorá mu mala vzniknúť dňom nasledujúcim po vydaní poverenia exekučného súdu. Vzhľadom na to, že žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 23.04.2012 a exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 29.12.2008, súd mal za to, že námietka premlčania je dôvodná a nárok navrhovateľa je premlčaný a súčasne aj nedôvodný, keďže exekúcia bola aj tak ukončená jej vymožením vrátane istiny príslušenstva a trov exekúcie, vrátením poverenia povereným súdnym exekútorom. Poukázal na to, že ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje subjektívnu premlčaciu dobu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel. Tento zákon, však neupravuje objektívnu premlčaciu dobu pre náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorú upravuje Občiansky zákonník v ust. § 106 ods. 1, 2. Ustanovenie § 19 ods. 1 vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. neuvádza ako predpoklad počiatku plynutia premlčacej doby vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, prípadne ktorý orgán štátu škodu spôsobil (na rozdiel od ustanovenia § 106 ods. 1 OZ), a to z toho dôvodu, že subjektom zodpovedným podľa tohto zákona je vždy štát. U nárokov zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná a to subjektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vznik škody dozvedel, teda kedy zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik škody a orientačne aj jej rozsah. Súd nezohľadnil ani znalecké posudky predložené navrhovateľom č. 1/2013 a 1/2014. Poukázal na to, že znalecký posudok č. 1/2013 rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, v práve Európskej únie a znalecký posudok č. 1/2014, stanovuje výšku majetkovej škody navrhovateľa. Záverom uviedol, že napriek oprávneniu exekučného súdu skúmať exekučný titul z hľadiska jeho formálnych a materiálnych predpokladov a samotnej spôsobilosti exekučného titulu, ďalej možnosti exekučného súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pri ktorej si exekučný súd vyhodnocuje jej prípadnú neplatnosť, keď exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k zmluve o úvere a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2, zákona o rozhodcovskom konaní. Dodal, že obzvlášť pri spotrebiteľských veciach je 15 dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 ExP, v znení do 31.05.2010, mimoriadne krátka nato, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Tým je nutné konštatovať, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je

príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol. Z uvedených dôvodov súd návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a odporcovi, ktorý mala vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, lebo mu žiadne nevznikli a žiadne si ani neuplatnil a nešpecifikovala.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z.. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytýkal tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarcia vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ohľadne zamietnutia návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania uviedol, že výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden z o základov pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Poukázal na to, že v konaní predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý preukazuje nesprávny úradný postup na navrhovateľa a objektívne zníženie jeho majetku. Súd prvého stupňa sa však týmto znaleckým posudkom nezaoberal, čím nevykonal dodatočné dokazovanie. Ďalej argumentoval, že súdu nepatrí polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Navrhovateľ nesúhlasil s tým, ako súd prvého stupňa vyhodnotil námietku premlčania. Uviedol, že súd vôbec nepriradil pojmu škoda reálny význam a spojil ho s konkrétnou škodou, ktorú uplatňuje v tomto konaní. Bol toho názoru, že o škode sa v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. dozvedel vtedy, keď zistil skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. Rovnako tak namietal, že súd prvého stupňa pri posudzovaní premlčania dôsledne nerozlišoval jednotlivé práva, ktoré si uplatnil, a to právo na náhradu majetkovej škody a právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na to, že momenty, kedy sa poškodený dozvedel o škode je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom, ktoré ukončilo nesprávny úradný postup a kedy už viac nebolo mysliteľné, aby mu v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla majetková škoda. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení práva na rozhodnutie o podanom návrhu v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie vecí v primeranom čase, o tejto sa dozvedel až momentom, kedy definované práva prestali byť porušované. Záverom dodal, že súdu prvého stupňa doručil návrh na prerušenie konanie z dôvodu, že priebehu konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je

rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, pričom súd o tomto návrhu osobitne nerozhodol.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Napadnutým uznesením zo dňa 18. septembra 2014 č.k. 9C/541/2012-69 súd prvého stupňa podľa položky č. 7a, 20a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a súdny poplatok za elektronické podanie so zaručeným elektronickým podpisom vo výške 3 eur.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorý žiadal uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehala podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie. Poukázal na to, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. V danom prípade tak súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, v dôsledku čoho navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Bol toho názoru, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Navyše, podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01. 10. 2002, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 OSP dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 221 ods.1 písm. f), h) OSP a ods. 2 OSP zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 9C/541/2012-69 zo dňa 18. septembra 2014 treba ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť. Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozsah preskúmaného práva aj povinnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom a dôvodmi odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP). Pri rozhodovaní o odvolaní odvolací súd zisťuje aj to, či odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa je riadne odôvodnené vo vzťahu ku všetkým preskúmaným výrokom daného rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia v podstatných súvislostiach možno vo všeobecnosti posúdiť ako odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, a to v tom smere, že v odvolaní nemôže podľa § 205 ods. 1 OSP uviesť a namietat konkrétne nesprávny postup súdu alebo právny názor súdu, ak tento čiastočne alebo úplne absentuje.

Rozhodujúc o odvolaní navrhovateľa v tejto veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa treba pre nesprávne právne posúdenie veci a tiež pre nedostatok a zmatečnosť dôvodov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Aj keď súdu prvého stupňa nechýbala

snaha o riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa uviedol jednak účinnosť ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom jednak do 01.06.2011 a jednak do 31.05.2010. Z uvedeného tak nie je zrejmé, podľa ktorého znenia daný právny vzťah posúdil. Je nesporné, že v čase začatia exekučného konania, ktoré v danom prípade začalo dňa 30.10.2008, Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 ukladal súdu 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia od doručenia žiadosti. Odvolací súd dodáva, že v prípade rozhodcovských rozsudkov, ako je tomu aj v tejto veci až novela Exekučného poriadku vykonaná zákon č. 144/2010 Z.z. účinnosť od 01.06.2010 v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zaviedla výnimku, podľa ktorej táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c), a d), teda aj rozhodcovský rozsudok. Ďalej odvolací súd poukazuje na nezrozumiteľnosť dôvodov napadnutého rozsudku na strane 12, kde súd prvého stupňa uvádza, že exekučný súd vydal poverenie dňa 12.01.2011. Z obsahu exekučného spisu pritom jednoznačne vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo exekučným súdom vydané dňa 29.12.2008.

V ďalšom konaní preto súd prvého stupňa opätovne vec právne posúdi a uvedie správne znenie Exekučného poriadku, z ktorého je treba vychádzať, ktorý záver aj riadne odôvodní s tým, že z odôvodnenia musí byť zrejmé, či s ohľadom na právnu úpravu a postup súdu v uvedenom exekučnom konaní je možné prijať záver, že išlo o nesprávny úradný postup. V prípade, ak súd prvého stupňa dospeje k záveru, že došlo zo strany exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu, bude sa opätovne zaoberať námietkou premlčania uplatnenú odporcom, ktorú otázku súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil. V prvom rade súd prvého stupňa pochybil, keď pri posúdení námietky premlčania nerozlišoval navrhovateľom uplatnené nároky, a to nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa nezoberal otázkou premlčania nároku na nemajetkovú ujmu a žalobu ako celok aj z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietol.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že zo samotného ustanovenia § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Pri aplikácii tohto ustanovenia je potrebné postupovať v súlade s ustanovením § 106 Občianskeho zákonníka, pričom v tomto prípade sa neuplatňuje sa princíp § 101 Občianskeho zákonníka, t.j. kedy sa právo mohlo uplatniť po prvý krát. Ku škode nedochádza okamihom právoplatnosti rozhodnutia, ale vtedy, kedy z majetku poškodeného boli vynaložené finančne prostriedky. Škoda je majetková ujma, preto rozhodnutím súdu nemôže dôjsť k zníženiu majetkovej podstaty poškodeného. Podstatné je, kedy poškodený vynaložil náklady. Pre uplatnenie nároku na náhradu škody je podstatné, kedy sa poškodený dozvie o škode, teda má skutočnú vedomosť o nej a nadobudne vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a jej výšky vyčíslenej v peniazoch. Poškodený musí mať vedomosť o škode a jej výške, a preto nestačí pri preukazovaní vedomosti o vzniku škody a kto za ňu zodpovedá len možný predpoklad.

Na strane druhej nemajetková ujma spočíva v trvaní neistoty a obavy o výsledok konania a to po neprimerane dlhú dobu. Náhrada nemateriálnej ujmy má slúžiť ku kompenzácii tohto stavu neistoty, do ktorého poškodený v dôsledku neprimerane dlho vedeného konania bol uvedený a držaný. O nemajetkovej ujme sa poškodený najskôr dozvedá okamihom skončenia veci. V danom prípade sa použije k ustanoveniu § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka, že právo sa premlčí, ak nebolo vykonané v dobe zákonom stanovenej, pričom vykonaním práva treba rozumieť uplatnenie práva na súde.

Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľa v odvolaní, že súdu prvého stupňa doručil návrh na prerušenie konania, odvolací súd z obsahu spisu zistil, že takýto návrh sa v spise nenachádza, a preto súd prvého stupňa nemal dôvod o ňom rozhodovať.

Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). Svoje rozhodnutie zdôvodní v intenciách § 157 ods. 2 OSP tak, aby bolo presvedčivé, jasné a zrozumiteľné.

Predmetom odvolacieho konania bolo aj uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 18. septembra 2014 č.k. 9C/541/2012-69, ktorým súd prvého stupňa podľa položky č. 7a, 20a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a súdny poplatok za elektronické podanie so zaručeným elektronickým

podpisom vo výške 3 eur s poučením, že ak poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, bude ho súd vymáhať.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania, teda v znení účinnom do 31.8.2014 (ďalej len citovaného zákona), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 citovaného zákona v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca citovaného zákona z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len sadzobník súdnych poplatkov) je súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,-eur.

V súvislosti s povinnosťou platiť súdny poplatok vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je potrebné poukázať na to, že zákon o súdnych poplatkoch do novely vykonanej zákonom č. 621/2005 Z.z. upravoval v ust. § 4 ods. 1 písm. c) vecné oslobodenie od poplatku v konaniach vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Uvedená novela s účinnosťou od 01.01.2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo bolo v dôvodovej správe odôvodnené reakciou na neúmerný nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. Zároveň v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a bol zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,-Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zákonom č. 273/2007 Z.z. účinného od 01.07.2007 bolo ust. § 4 ods. 1 doplnené o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku, zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná zmena v tomto smere bola uskutočnená zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01.10.2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkov za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20,- eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. na súdoch. Z uvedeného vyplýva, že po 01.10.2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti. Navrhovateľovi tak v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd považoval za nesprávne tvrdenia navrhovateľa v odvolaní, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorého ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni s tým, že poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Keďže v danom prípade ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom začaté na návrh navrhovateľa dňa 27.09.2012, t.j. pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z.z. a odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa navrhovateľ podal elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 28.08.2014, t.j. po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01.10.2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Súd prvého stupňa preto správne napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,-eur v súlade s položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľa, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, odvolací súd túto nepovažoval za dôvodnú. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že obsahuje náležitosti požadované ust. § 169 ods. 1 OSP a rovnako tak je z neho zrejmé komu, z akého dôvodu bola uložená poplatková povinnosť, v akej výške a podľa akej položky. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že v napadnutom uznesení absentuje označenie osobitnej časti týkajúcej sa odôvodnenia.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednodhlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.